

Karistirici

세이커

Lee Hee-young

YUZU

1

“Yetişkin nedir?” diye sordu Seongjin.

Hanmin’in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

“Bu sorunun cevabını bilene yetişkin deniyordur herhâlde.”

“Böyle aptalca bir soruya böyle zekice bir cevap...” deyip kahvesini yudumladı Nawoo. Kalbinin bu denli hızlı çırpmasının tek sebebi kafein değildi.

“Oğlum, ciddi ciddi soruyoruz şurada.”

“Ben de ciddi ciddi cevap verdim işte. Nawoo’yu duymadın mı, aptalca bir soruya—”

Hanmin konuşmayı bırakıp yüksek sesle hapşırıldı. Güneş sıcak yüzünü gösterse de rüzgâr sert esiyordu. Sonbaharın sonlarına doğru ıssızlaşan park rüzgârın oyun alanı olmuştu. Görünmez elinin değip geçtiği yerler sessiz ve ıssızdı.

“Madem yetişkinlikten bahsediyoruz, koskoca adamlar şu buz gibi günde bankta oturmuş ne yapıyoruz?” Eliyle cebini yoklayan Hanmin mendil çıkarıp sümkürdü.

“Eh, benim temiz havaya ihtiyacım var. Bütün gün stüdyodayım, güneş yüzü göremiyorum.” Seongjin gökyüzüne bakarak belli belirsiz gülümsedi. Kış güneşini andıran solgun ve kuru bir gülümsemeydi onunki. Sürekli zamanla yarıştığından olsa gerek, epey bitkin görünüyordu.

Ağaç dalına tüneyen saksağan aniden havalanınca diğer ikisinin bakışları da göğe çevrildi. Önlerinde uzanan masmavi

gökyüzü, okul üniforması giydikleri o günlerden bu yana hiç değişmemişti. Belki de zamanın akışı yalnızca insanlar için geçerli olan bir kanundu. Nawoo birdenbire derin bir boşluk hissetti. Düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde akıp gitmişti zaman.

Seongjin, “Ne kadar erken görüşürsek o kadar iyi ya işte,” deyip şaka yollu Hanmin’in koluna hafifçe vurdu.

Seongjin çoğunlukla geceleri ve sabahın erken saatlerinde çalışır, en çok bu zaman aralıklarında konsantre olabildiğini söylerdi. Bu huyunu muhakkak lisede edinmişti. Öğlen on ikide buluşup bir şeyler atıştırmışlar sonra da kendilerini parkın bankında oturmuş, güneşlenirken bulmuşlardı. Aslında temiz havaya ihtiyacı olan tek kişi günün yirmi dört saatini stüdyoda geçiren Seongjin değildi. Nawoo yavaşça nefes alarak soğuk, temiz havayı içine çekti.

“Saçma değil mi? Üniversiteye girmek, işe girmek, hatta araba sürmek için bile sınavdan geçiyoruz. Ama yetişkin olmak için ne sınav var ne bir ölçüt.”

Seongjin lafını bitirir bitirmez Hanmin’in sesi dalların arasında yankılandı.

“Herife bak, Koreli olduğun nasıl da belli. Takmışsın sınava, ölçüte. Yetişkinlik neymiş güzel güzel açıklayacağım şimdi, iyi dinle.”

Hanmin açıklamaya girişmeden önce burnunu çekti. Lise yıllarında da ne zaman rüzgâr esmeye başlasa sinüzitle uğraşırdı, anlaşılan o ki aradan geçen yıllar hassasiyetinden hiçbir şey eksiltmemişti.

“Metroya ya da otobüse binerken ulaşım kartını kullanıyorsan genç, kredi kartını kullanıyorsan yetişkinsindir. Anladın?”

Hanmin’in kendinden emin ses tonuna karşılık Seongjin hoşnutsuz bir ifadeyle başını sağa sola salladı.

“Günümüzde gençler de kredi kartı kullanıyor yalnız.”

“Laf anlatamıyoruz bir türlü. Oğlum, ödemeleri kendileri mi hallediyorlar peki? Aileleri hallediyor herhâlde. Yetişkin de-

diğın ödemesini kendi yapar. Lisede de böyleydin sen. Bir şey öğretildi mi iki şey unutturdun.”

Ardından Hanmin manasız yetişkinlik kriterlerini sıralamaya başladı. Restoranda *jeyuk deopbap* ve *tonkatsu* arasında seçim yapmaya çalışmadan ikisini de sipariş edebiliyorsanız yetişkindiniz. Eczaneye gittiğinizde jelibon vitaminlerinden bir değil iki paket alabiliyorsanız, bir kasiyer kimliğinizi göstermenizi istediğinde keyfiniz yerine geliyorsa, bayramlarda bilgisayarınızı yeğeninizden korumaktan çok cüzdanınızı korumayı düşünüyorsanız ve bilgisayar oyunlarını sıkıcı olduğundan değil de yorgun düştüğünüzden kapatıyorsanız yetişkindiniz.

“Kahveyi keyif için değil kafein yüzünden içiyorsan o zaman yetişkin—”

“Boş boş konuşmayı bırak da burnunu sil önce.”

İkilinin atışmasını dinlerken hafifçe güldü Nawoo. On sene önce de ufak tefek meseleleri büyütüp böyle ağız dalaşına girerlerdi.

Nawoo üniversiteye başladığı zaman yetişkin olacağını düşünmüştü. Askere gidip geldiğinde, düzgün bir meslek edindiğinde; Hanmin’in de dediği gibi, kredi kartlarının borçları düzenli olarak maaş hesabından kesildiğinde kendine yetişkin diyebileceğini sanmıştı. Ne var ki tüm bu süreçten geçmiş ve bugünlere gelmiş olsa da bir yetişkin olup olmadığını kestiremiyordu. Dünya onun için hâlâ korkutucu ve zorluydu. Bir adım ötesini göremediği, etrafının yer yer bataklıkla çevrelendiği bir hayatta kalma oyununun arenasındaydı sanki.

“Hayırdır?” diye sordu Nawoo. “Nereden çıktı bu yetişkin meselesi?”

Seongjin hemen cevap vermek yerine elindeki kahve kutusuna baktı. “Kuzenim evleniyor. Annem de bana laf çakıyor anlayacağın. Bütün gün stüdyoda duracağıma dışarı çıkıp insanlarla kaynaşmalıymışım. Sadece evlenince mi yetişkin olur insan?”

Yüzündeki hoşnutsuzluğu gizleyemeyerek, “Günümüz dünyasında böyle düşünen kaldı mı?” dedi Hanmin.

Evlenmek yetişkin olduğunuzu göstermezdi. O halde neydi evlilik? Sevilen kişinin daima yanında olmak mıydı? Mutluluk ve huzurun doruklarına ulaşmamızı sağlayan bir şey miydi? Bu düşünceler zihnine dolunca Nawoo'nun kalp atışı hızlandı.

“Yakında senin haberini de alırız herhâlde?”

Nawoo, *ne haberi?* diye sorarcasına bakınca alaycı alaycı güldü Hanmin.

“Evlilik haberi işte. Daha gün belirlemediniz mi?”

Nawoo cevap vermek yerine dalgın dalgın Hanmin'e baktı. Ses tonu ve yüz ifadesi hiç inandırıcı değildi. Nawoo'dan son durumları öğrenmeye çalışıyor gibi görünmüyor, gözlerinden saklamayı beceremediği bir düşmanlık okunuyordu. Hanmin kahve kutusunu ezip dudağına çarpık bir gülümseme yerleştirdi.

“Mükemmel bir ikilisiniz sahiden. Siz ne zamandır birlikteydiniz?”

Nawoo üçünün ne zamandan beri birlikte takılmaya başladıklarını tam olarak hatırlamıyordu. Seongjin'le mezun olduktan sonra da iletişimi koparmamış, ancak Hanmin'le bir arkadaşının bebeğinin doğum günü partisinde karşılaştıktan sonra samimiyet kurmuşlardı. Lise yıllarında Hanmin'in yakın dostu bir başkasıydı.

“Liseden beri mi? Yoksa o kaza olmadan önce de—”

“Hop! Orada duralım istersen,” diyerek Hanmin'in sözünü kesti Seongjin.

Derin bir nefesle içine çektiği soğuk hava keskin bir şekilde ciğerlerini delip geçerken kahvesine uzandı Nawoo.

Hanmin'in lise boyunca beraber takıldığı kişi bir zamanlar Nawoo'nun da yakın dostuydu ve dünya üzerindeki hiçbir şeyle değiştirilemeyecek kadar değerli bir varlıktı.

“Ne var, soru da mı soramıyoruz?”

“Ne diye eski defterleri açıyorsun?” diye sertçe çıkıştı Seongjin.

“Eski defterler mi? Peki, eskide kaldığı için konuşmamda da bir sakınca yok o zaman?” derken meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı Hanmin.

Nawoo yüzüne nasıl bir ifade yerleştirmesi gerektiğini, hatta şu anda nasıl bir ifadeyle baktığını dahi bilmiyordu. Kalbi rahatsız edici bir hızla çarpıyordu.

Hanmin’in kafasından geçenler açıktı. Neden keskin bakışlarla kendisini süzdüğünü, neden huzursuz olduğunu, neden öfke saçtığını biliyordu.

Kaşlarını çatarak, “Eski kafalı olduğumu mu düşünüyorsunuz? Doğrusunu isterseniz öyleyim, evet,” diye mırıldandı Hanmin. “Sen hiçbir sorun görmüyor musun bu işte? Bir türlü anlayamıyorum. Başkası olsa neyse, ama Nawoo, sen nasıl böyle bir şeyi...”

“Kes artık. Kaç yıl öncesinde kalmış meseleler yüzünden olay çıkarıyorsun.”

Seongjin tehditkâr bir bakış atınca Hanmin, *tam da söylemen gerekeni söyledin* der gibi baktı ona.

“Evet, yıllar önceydi. Gençlik aşkı diye küçük göremezsin ama. Teyzemle amcam da ilkokul üçte tanışıp evlendiler. Onlar beş yıl çıktılar, birbirlerinden ayrı yaşamıyorlardı, hatırlamıyor musun?”

Hanmin yan gözle Nawoo’ya bir bakış atıp sözüne devam etti.

“Ben dikkatli olması için uyarmıştım onu. O kaza olmasaydı şimdilerde—”

“Kes sesini.”

Seongjin öfkeyle bağırsa da Hanmin geri adım atmadı.

“Evlilikten konu açıldı diye söylüyorum, böyle düşünen tek ben değilim. Onun kız arkadaşının J lisesine gittiğini bizim okuldaki herkes biliyordu. Daha ilk seneden kız arkadaşını anlatıp durmamış mıydı? Okulun önündeki marketin sahibi bile duymuştur. Ama sen, onun en yakın dostu olan sen... nasıl böyle bir şey yapabildin?”

Hanmin’in omzunu sertçe kavrarken, “Sen büyüyemedin mi daha?” diye sordu Seongjin.

Aniden başı dönmeye başlayan Nawoo yavaş yavaş ayaklandı.

“Kesin şunu. Çocuk muyuz biz? Kavga edecekseniz de doğru düzgün kapışın. Benim işim var, gidiyorum.”

Nawoo elini salladıktan sonra arkasını döndü ve parkı geride bıraktı. Hanmin’in hakaretleri öğle vakti gölgesi misali peşinden geliyordu.

“Yalan mı konuşuyorum? Bir başkası olsa neyse, Nawoo olacak o herif nasıl yapabildi diyorum! Kız arkadaşına bakarken aklına hiç gelmiyor mu o? Adam mezarında ters dönmüştür. İlk aşkını en yakın dostuyla...”

Parktan çıkar çıkmaz sağır edici bir korna sesi duyuldu. Nawoo yapraklarını döken ağaçların sıralandığı yolda güçsüz adımlarla ilerliyordu. Art arda içtiği kahveler fazla gelmiş olmalıydı. Kalbi hâlâ güm güm atıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Kendine gelmek için başını sallarken biri kolunu kavrayıverdi.

“Uzun zaman sonra buluşmuşuz, öyle hemen bir yere ayrılamazsın. Hanmin terfi alamadı diye oldukça stresli, öfkesini yok yere senden çıkardı.” Seongjin arkasından koştuğu için kıpkırmızı kesilmişti. “Hanmin’i yolladım. Hava çok soğuk, bir yere mi otursak? Yakınlarda güzel bir kafe vardı.”

Muzip gülümsemesi on yıldır hiç değişmemişti.

Seongjin sakın bir kişiliğe sahipti. Tasasız halleri bir zamanlar canını sıktığı için Nawoo’nun ona ağır laflar ettiği de olmuştu. *O zamanlar niye fark edemedim? Genç olduğum, dünyayı henüz tanımadığım için mi? Gerçi on sene geçmesine rağmen hâlâ tanımıyorum dünyayı.* Yine de en azından Seongjin hakkında bir şey öğrenmişti; onu bugün olduğu kişi yapan şey, tam da bu rahat ve sakın kişiliği idi. Belki de bunun sebebi kendine duyduğu güvendi. Nawoo, Seongjin’in elde ettiği başarılarından ziyade onun o sağlam özgüvenine imreniyordu.

Seongjin’in elinin üstüne hafifçe vurdu.

“Sonra. Gerçekten gitmem gereken bir yer var.”

“Onun söyledikleri yüzünden...”

Nawoo halsizce gülümseyip başını sallarken, “İşini seviyorsun biliyorum, ama sağlığını da düşün biraz. Çok yorgun görünüyorsun.” dedi.

Seongjin’in kan çanağına dönmüş gözleriyle yüzündeki derin yorgunluk izleri içine dert olmuştu. İş peşinde koşa koşu hasta düşeceğinden endişeleniyordu. Nawoo bir daha o acıyı tatmak, tüm yüreğiyle değer verdiği birini kaybetmek istemiyordu.

“Çalışmam gerek. Nihayetinde bu sektörde de bir savaşın içindeyiz. Biraz olsun gardını indirirsen can verirsin. Neyse, evlendiğinde harika bir hediye vereceğim sana, bayılacaksın.”

“*Evlilik*” kelimesi koskoca bir kaya olup göğsünün üzerine bırakıldı sanki. Nawoo kendini gülümsemeye zorladıktan sonra arkasını dönüp yürümeye devam etti. Neden Hanmin’e kıza-mamıştı? Neden “Ne biliyorsun da konuşuyorsun?” diyememiş, sertçe karşılık verememişti? Neden bir korkak gibi, kaçarcasına uzaklaşmıştı oradan?

O kaza olmasaydı şimdilerde...

Hanmin’in sözleri zihninde yankılanıyordu. Kim bilir, belki de doğru söylemişti. *O hâlâ yaşıyor olsaydı, sevgilimin yanında duran kişi ben mi olurdum?* Kendine yönelttiği sorunun cevabını bulamıyordu. *Hayır, kesinlikle ben olmazdım. Hâlâ yaşıyor olsaydı... Gerçekten yaşasaydı....* Düşünceleri görünmez bir halata dönüşerek boynuna dolanıp yavaş yavaş soluğunu kesiyor, kalbini sıkıstırıyordu. Geçip giden zaman asla geri gelmezdi. Tıpkı hayatın içinde “eğer” diye bir zaman diliminin asla var olamayacağı gibi. Nawoo derin bir nefes aldıktan sonra kaçarcasına uzaklaştı.